

tomu stížnosti, že tiskopisy sloužící obchodní reklamě nebo obsahující takovou reklamu, požívají výše zmíněné úlevy, vykládají si zákon nesprávně. Zákonitostí nař. rozhodnutí nemůže otrásti ani výtka, že v nich není uvedeno, ve kterých slovech, resp. ve které části stylisace nápisů rozvrhu hodin nutno shledávati politický charakter zmíněného tiskopisu, neboť touto námitkou není vyvráceno stanovisko žal. úřadu, že nešlo o tiskopis sloužící pouze potřebám obchodu. Uvádí-li se ve stížnostech, že šlo o pouhý rozvrh hodin, který byl dětem rozdáván na začátku školního roku, je tato námitka v rozporu s obsahem jednacích spisů, z nichž je zřejmo, že tiskopis, o který jde, není pouhým rozvrhem hodin, nýbrž obsahuje i různá vyobrazení a slovní doprovody, o nichž nelze říci, že mají vůbec nějaký vztah k obchodním potřebám »Včely«, viz na př. »Píseň vrtule«, která jest obsažena na předposlední stránce tiskopisu, o který jde. Usoudil-li úřad, že o takovém tiskopisu nelze říci, že slouží výlučně obchodním potřebám »Včely«, nelze důvodně tvrditi, že jeho úsudek je nesprávný.

Č. 13.047.

Policejní věci. — Řízení před nss: I. Úsudek úřadu, že šlo o jednání nebo chování, o němž pachatel mohl poznati, že se jím porušuje veřejný pořádek a vzbuzuje veřejné pohoršení (čl. 3 odst. 2 zákona č. 125/1927 Sb.), přezkoumává nss podle § 6 zákona o nss č. 164/1937 Sb. — II. Není-li jiné normy, může nss přezkoumávati vyměření trestu uloženého na správní přestupek jen potud, nebyla-li překročena zákonná sazba trestní.

(Nález z 6. listopadu 1937 č. 15.158/37.)

Prejudikatura: ad II. Boh. A 10.330/33.

Věc: Marie K. a Bohumír K. v Micmanicích proti rozh. zem. úřadu v Brně z 13. října 1934 o policejním přestupku.

Výrok: Stížnosti se zamítají.

Důvody: Nálezem okr. úřadu ve Znojmě z 22. července 1933 byl Bohumír K. potrestán vězením v trvání 14 dnů za přestupek čl. 3 odst. 2 zákona ze 14. července 1927 č. 125 Sb., jehož se dopustil tím, že 18. června v hostinci Františka H. v Micmanicích dal hráti zakázanou píseň Horst-Wesselovu, čímž se dopustil nepřístojného chování na místě veřejně přístupném, jímž se ruší veřejný pořádek.

Nálezem téhož okr. úřadu z 27. července 1933 byla Marie K. potrestána vězením v trvání 10 za přestupek spáchaný tím, že 18. června 1933 zpívala, resp. dala si zahráti v hostinci Františka H. v Micmanicích v přítomnosti asi 30 osob provokativní píseň Horst-Wesselovu, jíž podněcovala k přečinu sdružování státu nepřátelského, čímž ohrozila veřejný klid a vzbudila veřejné pohoršení.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvoláním podaným proti uvedeným trestním nálezům, pozměnil je však, uznáváje Bohumíra K. vinným přestupkem podle čl. 3 odst. 2 zákona ze 14. července 1927 č. 125

Sb., spáchaným tím, že 18. června 1933 v hostinci Františka H. v Micmanicích dal hráti Horst-Wesselovu píseň, čímž na místě veřejně přístupném porušil veřejný pořádek, a uznávaje Marii K. vinnou tímž přestupkem, spáchaným tím, že 18. června 1933 ve zmíněném hostinci zpívala Horst-Wesselovu píseň, čímž ohrozila veřejný klid a vzbudila veřejné pohoršení.

O stížnostech podaných na tato rozhodnutí uvážil nss toto:

Základní zásadou trestního práva jest, jak se uvádí ve stížnostech, že občana stíhá vina a že může býti trestán jen, když si byl podle okolností subjektivně vědom trestného činu, nebo aspoň okolnosti jednotlivého případu byly takové, že z nich obviněný mohl si býti vědom, že to, co činí, mohlo by býti závadné a trestné. Také čl. 3 odst. 2 zákona č. 125/1927 Sb. předpokládá podle stížností, že obviněný spáchal čin, o kterém on a každý občan bez dalšího mohl poznati, že je závadný, vzbuzující pohoršení, porušující veřejný klid a pořádek, dobrý mrav nebo slušnost. O takový čin však podle názoru stížnosti nejde.

Se stížnostmi je souhlasiti v tom, že skutkovou podstatu přestupku čl. 3 odst. 2 zákona č. 125/1927 Sb. může tvořiti jen čin nebo chování, o nichž pachatel — právě jako každý jiný normální člověk — může poznati, že se jimi ruší nebo ohrožuje veřejný pořádek, klid, bezpečnost, dobrý mrav nebo slušnost, nebo se vzbuzuje veřejné pohoršení. Z téhož názoru vychází i žal. úřad, dospívá však k závěru, že v tomto případě šlo o jednání, o němž st-lé mohli poznati, že se jím porušuje veřejný pořádek a vzbuzuje veřejné pohoršení, a to proto, že píseň Horst-Wesselova byla písní politické strany, jejíž zásady jsou v rozporu s republikánsko-demokratickým zřízením našeho státu a jejíž veškeré snahy o provádění jejího programu územního, sjednocení všech Němců, již pojmově slučují v sobě znaky násilnosti a porušují jak trestní zákon, tak i veřejný pokoj a řád. Tento úsudek žal. úřadu je výsledkem hodnocení skutkových okolností případu, jež náleží ke skutkové podstatě nař. rozhodnutí. Skutkovou podstatu přijatou žal. úřadem není však nss oprávněn přezkoumávati věcně a dokonce již nemůže nahrazovati skutkové úsudky žal. úřadu svým úsudkem vlastním. Kognice soudu se tu omezuje jen na zkoumání s hlediska § 6 zákona o nss č. 164/1937 Sb., arci jen v rámci námitek stížností.

V uvedeném směru stížnosti uvádějí, že píseň Horst-Wesselovu sluší posuzovati podle jejího textu a nikoli se stanoviska, že šlo o píseň politické strany, která byla nepřátelská státu. Text Horst-Wesselovy písně nedává podle stížností poznati beze všeho, že jde o píseň státu nepřátelskou. Proto, že program německé národně-socialistické strany dělnické byl státu nepřátelský, nelze pokládati — jak stížnosti uvádějí — za státu nepřátelská všechna jednání a chování jmenované strany a jejich členů. Tyto námitky nemohou však otrásti logickou správností závěru, k němuž žal. úřad dospěl, že osoba, jež dává hráti nebo zpívá ve veřejné místnosti píseň nějaké politické strany, chce zpravidla tímto projevem buď veřejně se k straně přihlásiti nebo stranu podporovati nebo obojí. Úsudek úřadu, že osoba, jež dává hráti nebo zpívá ve veřejné místnosti píseň strany státu nepřátelské, může při normální opatrnosti sama poznati, že tento její projev je s to, aby porušil veřejný

klid nebo pořádek a vzbudil veřejné pohoršení, nelze označiti za logicky nemožný. Při tom je lhostejno, že snad text písně není sám o sobě státu nepřátelský, neboť stačí, že jde o projev, kterým projevující dává veřejně najevo příchýlnost k oné státu nepřátelské straně nebo chce tuto stranu veřejně podporovati. Stížnosti nepopírají, že píseň Horst-Wesselova byla písní německé národně-socialistické strany dělnické, nepopírají, že tato strana byla stranou státu nepřátelskou tak, jak to vyslovil žal. úřad v odůvodnění nař. rozhodnutí, a přiznávají, že st-lé dali v hostinci hráti, resp. zpívali uvedenou píseň. Dospěl-li žal. úřad z těchto nepopřených skutečností k závěru, že st-lé mohli poznati, že naznačené jejich chování je s to, aby porušilo veřejný klid nebo pořádek a vzbudilo veřejné pohoršení, nelze se zřetelem na to, co bylo uvedeno, označiti tento úsudek za logicky nemožný.

St-lé odmítají dále osobní zodpovědnost za čin kladený jim za vinu, tvrdíce, že nemohli poznati, že jejich chování by mohlo býti závadné, a jednali tedy v omluvitelném omylu, a to proto, že píseň, o kterou jde, prošla censurou, nikdo se nad ní nepozastavil, správní úřady a soudy nezakročovaly. I kdyby všechny tyto skutečnosti byly pravdivé, nemohly by nic změnit na správnosti závěru žal. úřadu, že st-lé mohli poznati závadnost svého počínu, neboť tento závěr jest opřen o skutečnost, že st-lům bylo známo, že píseň, kterou zpívali, resp. dali hráti, je písní německé národně-socialistické strany dělnické a že tato strana je stranou státu nepřátelskou. Jestliže snad tato skutečnost jiným osobám neb i úřadům nebyla známa, nebo snad známa byla, avšak nebyl z ní vyvoděn důsledek, nemůže to nic změnit na správnosti úsudku žal. úřadu, že st-lé, kteří o povaze politické strany, jejíž píseň veřejně zpívali nebo dali hráti, byli dobře informováni, mohli věděti, že hraním nebo zpíváním této písně na místě veřejně přístupném může dojít k porušení veřejného klidu nebo pořádku a k veřejnému pohoršení. Jestliže se pak ve stížnostech tvrdí, že Horst-Wesselova píseň v Micmanicích vůbec nebyla známa, takže nemohla vůbec vzbuditi veřejné pohoršení, jde o okolnost novou, k níž se zřetelem na ustanovení §§ 5 a 6 zákona o nss č. 164/1937 Sb. nelze přihlížeti.

Konečně vytýkají stížnosti, že úřad musil uložit trest přiměřený, za takový trest nelze však pokládati trest uloženého vězení. Než nss může — srov. na př. nález Boh. A 10.330/33 — přezkoumávati vyměření trestu uloženého za správní přestupek — není-li normy jiné — jen potud, nebyla-li překročena zákonem stanovená sazba trestní, neboť určení výše trestu v mezích sazby je věcí volné úvahy úřadu. St-lům uložený trest z rámce trestní sazby stanovené v 1. odst. čl. 3 zákona č. 125/1927 Sb. nevybočuje.

č. 13.048.

Policejní věci: Podle zák. čl. XIV:1914 není vydavatel periodického listu, který oznámil úřadu, že se vzdává vydavatelství tohoto listu, povolán hlásiti úřadu nového vydavatele.

(Nález z 6. listopadu 1937 č. 15.261/37.)